Kære delegerede! Kære gæster!

Ind i mellem kan det være gavnligt at knibe sig selv i armen, og spørge:

Drømmer jeg - eller er jeg vågen...?

Kan I huske, da vi sidste år siden mødtes her i Vissenbjerg? Ellers lad mig lige skrue tiden lidt tilbage:

Dansk Folkepartis folketingsgruppe bestod dengang af fire personer, valgt på et andet partis stemmer. Forude lå en kommunalvalgkamp, som vi reelt ikke havde midler til at føre, og hvor vi skulle konkurrere med partier, for hvem penge ikke var et problem. Bestemt ikke de mest lyse udsigter op til et årsmøde, som dog alligevel sidder i erindringen som en lys, glad og positiv begivenhed.

For Dansk Folkeparti er alt i det forløbne år gået langt bedre, end vi i vor vildeste fantasi kunne forestille os, da vi sidst var samlet til årsmøde her i Vissenbjerg. I løbet af et halvt år klarede vi ved fælles indsats at erobre 119 byrådspladser, 21 amtsrådspladser og 13 folketingsmandater - skabt af mere end en kvart million stemmer. Vi har forøget medlemstallet med 114 procent, og vi har etableret 85 lokalforeninger over hele Danmark. Og flere er på vej.

Dansk Folkeparti er fra næsten ingenting nu at finde blandt landets fem største partier.

Det er en fantastisk præstation, som vi med fuld ret kan være stolte over her på vores 3. årsmøde og ønske hinanden tillykke med. Men vi skal også videre og sikre Dansk Folkeparti ny fremgang. Derfor bør årsmødet også være stedet for eftertanke - nemlig i forhold til, hvad der er vores allesammens formål med at være her, og som vi har lagt fast i vort principprogram, nemlig: At genoprette Danmarks selvstændighed og frihed og at sikre den danske nations og det danske monarkis bestående. Vi vil forvandle formynderstaten til et samfund bestående af frie danske borgere, som ønsker at klare sig selv og bestemme over sig selv. Nationalt og folkeligt forpligtet af Danmarkshistorien, over for de danske borgere, som er i økonomiske eller sociale vanskeligheder og kulturelt forpligtet af den danske arv.

Det er blandt andet det, vi er sat her til af alle de mange danskere, der har sat deres kryds ved Dansk Folkeparti. Det er vor overordnede forpligtelse overfor Danmark og de generationer, der kommer efter os. En forpligtelse, der kommer forud for alt andet.

Det ligger ikke til os at hvile på laurbærrene. Vi har stadig så meget, der skal nåes og en kæmpe opgave at løfte. Den gode og positive stemning, der har karakteriseret Dansk Folkeparti siden stiftelsen den 6. oktober 1995, er heldigvis intakt, og jeg glæder mig over det hver gang jeg er ude i landet til møder. I skal vide, at den optimisme, vi møder rundt om, i høj grad smitter af på os på Christiansborg, den giver os hver dag ekstra energi til at fortsætte, hvor vi slap aftenen før.

Denne særlige Dansk Folkeparti-stemning er stadig en utrolig luksus at opleve, og derfor bliver det aldrig en sur pligt at tage ud til møder rundt omkring. Det er noget, jeg altid ser frem til, og jeg ved, at Kristian Thulesen Dahl glæder sig lige så meget som jeg til den landsdækkende møderække, vi sammen med amtsformændene har sat i værk - og som startede i Esbjerg for 14 dage siden. En stor tak til jer alle, der er med til at fastholde Dansk Folkeparti som et glad og positivt parti.

Mødet i Esbjerg blev samtidig startskuddet til Dansk Folkepartis kampagne her i efteråret og vinteren, Tryghed nu - volden ud af Danmark. I morgen vil vi for alvor tage fat på denne debat, og jeg ser med forventning frem til at høre årsmødets gæstetaler, Elfi Seibert Palmer fra foreningen SOS - Stop Volden, ligesom jeg ser frem til den retspolitiske debat, som følger efter. Det bliver interessant !

Mange, mange henvendelser til Dansk Folkeparti har vist, at alt for mange danskere generelt føler sig utrygge. Ældre tør ikke længere færdes frit. Forældre pålægger deres børn skrappe restriktioner med hensyn til bevægelsesfrihed. Noget som vi andre, mens vi var små, slet ikke husker. Mens jeg var barn og ung i København, cyklede jeg rundt, som jeg ville, og tog på udflugter med veninder og venner. Jeg erindrer ikke, at vi børn nogensinde følte os utrygge - eller at mine forældre gav udtryk for stor utryghed over familiens færden.

Siden er der desværre sket en alarmerende udvikling med vort samfund. Vold og utryghed får i stigende grad lov at husere, og samfundet svarer igen med omsorg for voldsmanden - og stadig større ligegyldighed overfor offeret. For Dansk Folkeparti er det afgørende vigtigt, at danskerne kan færdes trygt i eget land. Vi vil ikke længere acceptere, at ældre mennesker og andre føler sig utrygge ved at færdes på gaderne og er nervøse for at blive slået ned, truet eller forulempet.

Vi kan vende udviklingen. Men det kræver, at befolkningen højt og tydeligt siger til regeringen:

Nu er det os, der ikke længere vil finde os i det. Vil I sammen med mig være med til at sige fra overfor volden og voldsmændene og kræve de nødvendige stramninger, har vi taget det første skridt mod at vende udviklingen.

Om fem dage starter de første af den stribe af annoncer, vi i løbet af oktober måned vil indrykke. Samtidig har vi ladet fremstille en brochure og plakat - begge dele kan lokalforeningerne tage med hjem her fra mødet - og forhåbentlig bruge flittigt for eksempel i gadekampagner eller ved lokale møder. Når folketingsåret begynder igen på tirsdag, vil Dansk Folkeparti tage en lang række politiske initiativer med det formål at dæmme op for volden i vort samfund. Det vil jeg fortælle mere om i morgen.

Folkeligt befinder vi os i Danmark og Europa i disse år i en meget afgørende brydningstid. Europa oplever en tilstrømning af fremmede uden sidestykke i historien. Dansk Folkeparti har ustandselig gjort opmærksom på faren, som følger med denne multi-etnisering, og hidtil har vi stort set gjort det for døve øren hos magthaverne. Dog ikke hos befolkningen, men hos flertallet af de politiske partier. Nu, hvor følgevirkningerne er begyndt at melde sig, vågner flere og flere heldigvis op og reagerer. Selv dybt inde i socialdemokraternes rækker, er man modstræbende begyndt at tage diskussionen.

De sidste ugers afsløringer af, hvordan muslimske fundamentalister perverterer en dansk friskolelov, som har fungeret i årtier, er rystende. Samtidig afsløres det, at også nazisterne i Greve planlægger en nazi-friskole. Middelalder-fundamentalistiske muslimer og forbandede nazister - begge med en plan om djævelsk barne-indoktrinering. Og alt sammen for vores regning!.

Tiden er nu kommet til at revidere den lov. Den holder ikke længere. Desværre - for den er i bund og grund en fortræffelig lov. Men friskoleloven blev til på et tidspunkt, hvor Danmark stadig beboedes af et enigt dansk folk, som følte ansvarlighed for hinanden og som havde en fælles kultur og en fælles arv. På den baggrund - og kun på den baggrund - kunne friskoleloven eksistere.

Den immigrationsbølge, Danmark og Europa har oplevet i løbet af de sidste 15-20 år, og den politiske korrekthed, som følger i kølvandet på bølgen, er stille og roligt ved at sende vor kultur tilbage til middelalder-tilstande.

I tolerancens navn lukker vi øjnene for muslimernes kønsdiskrimination, arrangerede ægteskaber, dyremishandling og vold - og ikke mindst diskrimination overfor danskere. Alt sammen for at tækkes indvandrerne. De visioner, vi har om et menneskeværdigt fundament for vort samfund, bliver dagligt undertrykt, når vi accepterer barbariske skikke, som ved fælles vilje blev drevet ud af Europa for hundreder af år siden.

Hvor er de kvinder, som for blot 25 år siden var på barrikaderne for at sikre ligestilling og lige værdighed?

De holder mund og samtykker, når muslimske piger tvinges til deres hjemlande for at blive omskåret og tvinges til at gå tilhyldet i slør og gevandter. De holder mund og samtykker, når mænd, pigerne aldrig har set, bliver importeret som ægtemænd. De holder mund og samtykker, når muslimske skolepiger holdes ude fra al socialt samvær med klassekammerater.

Vi tolererer religiøse skikke, rettet mod muslimske kvinder, som i vort moderne samfund ville få enhver dansk kvinde til at skrige af raseri. Og midt i det hele er vi så naive, at vi forventer, at tingene ændres til det bedre, når først vi får gang i de såkaldte integrations-processer. Er der overhovedet nogen, der har spurgt disse mennesker, om de ønsker at blive integreret, og i bekræftende fald om hvordan de positivt agter at medvirke i integrationsprocessen?

Er vi blinde og døve - eller er vi blot almindeligt dumme og feje?

Kristne grupper i Europa burde skamme sig, når man fortsætter med acceptere religiøse skikke, som får tiden til at gå baglæns og som latterliggør de værdier, vi sætter højt. Altsammen fordi vi forventer, at de andre er ligeså tolerante som os. Vi behøver blot at kaste et blik på verdens muslimske stater for at se, hvor langt deres tolerance rækker. For dem er vi vantro - og vantro skal omvendes.

Nu er tiden til at vågne op fra tornerosesøvnen og se virkeligheden i øjnene. Den massive indvandring til Europa fortsætter dag for dag med i tusindvis af mennesker, som ikke er et hak interesseret i integration - med mindre det er på deres egne muslimske betingelser. Disse mennesker nærer en dyb foragt for andre kulturer og for kristendommen. De blæser på os. De betragter os - deres værter - som folk de kan koste rundt med som de vil.

Det er kun de naive, som kan finde på at bagatellisere islam og det den religion står for. Vi andre har forstået, at muhammedanismen med hele sit væsen er fuldstændig uforeneligt med en kristen opfattelse af menneskeliv, etik og samfundsnormer.

Alligevel accepterer et flertal i Folketinget at der bruges 30 milliarder om året til disse fremmede og senest har man yderligere godkendt en integrationslov, der betyder ekstra 320 millioner i udgift og samtidig nye, lokale problemer - alt betalt af skatteborgerne.

Danmark er grundlæggende ikke noget indvandrerland. Danmark er en gammel nation, beboet af et folk. Det er det, førende politikere samvittighedsløst er ved at slå i stykker. Man gør flygtninge til indvandrere. Dansk Folkeparti fastholder, at vi gerne tager imod flygtninge, som er forfulgt som følge af racemæssige, politiske eller religiøse holdninger, men vi forlanger, at de forbliver flygtninge - sådan at vi bliver i stand til at fastholde os selv og vor egen nation. Og flygtningene skal sendes hjem igen, når der atter er fred i deres hjemland.

Jeg tager afstand fra disse politikere, som i løbet af stort set en enkelt generation sætter alt det overstyr, som tidligere slægter har kæmpet for. Og jeg tager afstand fra de flygtninge, som bliver her i landet - også i en situation, hvor de ikke længere er forfulgte i deres hjemlande - eller hvor situationen derhjemme fundamentalt har ændret sig. Til disse bekvemmelighedsflygtninge vil jeg komme med denne opfordring:

Vis ansvarlighed overfor jeres fædrelande ved at hjælpe med i genopbygningen, hvor det er nødvendigt.

Hjælp jeres værtsland til at blive i stand til at gøre en ekstra-indsats for de virkeligt forfulgte.

Genskab jeres selvrespekt.

Genskab vores respekt for jer.

Vis respekt for Danmark, som venligt og imødekommende har åbnet dørene for jer, mens I var forfulgte:

Kort og godt: Rejs hjem og gør noget for jeres fædreland!

Regeringens offentliggjorte for nylig sin Økonomisk Oversigt. Den fortæller, at overskuddet på betalingsbalancen er forduftet fra et plus på 30 milliarder kroner i 1993 til kun én milliard i år. Økonomiminister Marianne Jelved slog fast, at det største problem var danskernes privatforbrug. Det er korrekt, at privatforbruget er steget, men det er fejlagtigt at bilde danskerne ind, at dette er den væsentlige årsag til miséren. Den helt afgørende årsag er derimod et voldsomt stigende offentligt forbrug.

Det kan forekomme underligt, at det forholder sig således, når man tænker på, hvorledes der hele tiden bliver skåret ned i den danske velfærd: Sygehusenes ventelister er eksempelvis så lange som nogensinde, hjemmehjælpen er katastrofalt mangelfuld, og samtidig gør man klar til at udhule folkepensionen.

Danmark ville da også have råd til på alle disse og andre områder at sikre velfærden, hvis det ikke havde været for eksplosionen i udgifterne til fremmede mennesker - et område, regeringen i sin oversigt end ikke nævner. Den synes problemet er nærmest ikke-eksisterende.

Men der må og skal tales om dette enorme problem. For sagen er, at vi simpelthen ikke længere har råd til hvert eneste år at gøre 5.000 - 6.000 udlændinge til bistandsklienter i det danske velfærdssystem. Det siger sig selv, at denne økonomiske byrde kan Danmark ikke blive ved med at bære. Og her taler vi ikke om de 11 milliarder kroner, vi hvert år som bistandshjælp forærer væk til fremmede lande. Vi taler om yderligere 30 milliarder hvert år.

Flygtninge og indvandrere koster alene i sociale ydelser og velfærdsforanstaltninger det danske samfund 14,6 mia kr. om året. Der er tale om kontanthjælp, ophold, forplejning med videre. I gruppen af indvandrere, der udgør ca. 2,7 procent af befolkningen, forbruges 17,5 procent af de offentlige udgifter til kontanthjælp, 7,4 procent af udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge og 4,4 procent af udgifterne til boligsikring. Uddannelsessystemet bruger årligt ca. 5,4 mia. kr. til flygtninge og indvandrere. Disse enorme udgifter er konstant stigende. Og dertil kommer en lang række ekstra-udgifter til fremmede som eksempelvis den offentlige orden og sikkerhed.

Der lægges fra politisk hold bevidst et slør over indvandringens økonomiske konsekvenser. Således diskuteres disse uhyre store beløb slet ikke i forbindelse med vedtagelse af Finansloven. For at sætte dette i relief kan jeg oplyse, at forligspartierne omkring Finansloven ofte har nattesæde omkring, i denne sammenhæng, ubetydelige beløb på 300-400 millioner kroner.

På den baggrund kan det desværre konstateres, at udgifterne til fremmede - og ikke danskernes privatforbrug - er den helt afgørende årsag til, at den danske velfærdsstat nedbrydes. Jeg opfordrer alle, og især Venstre og Konservative om at tage fat om disse problemer - eller i det mindste at erkende dem, så er vi da nået et skridt i den rigtige retning og der kommer en anden regering end denne, hvor DF skal med på råd.

Den igangværende debat om, hvad det danske velfærdssamfund har råd til, har - i stedet for at forholde sig til fremmedudgifterne - desværre udviklet sig til en diskussion om, hvor mange penge, pensionisterne skal fratages. Statsministeren har været ude med betragtninger om, at nogle pensionister selv skal betale for rengøring. De Radikale går endnu videre - de foreslår, at man kigger på de velfortjente goder pensionister har - for eksempel rabat på ejendomsskat. De konservative går planken ud, og ønsker alle særregler for pensionister sløjfet, for eksempel boligydelse, medicintilskud og varmehjælp. Så ved danskerne da i hvert fald hvor de har de konservative. Senest foreslog et udvalg af unge, håbefulde Venstrefolk hele den offentlige folkepension afskaffet.

Dansk Folkeparti har et helt andet udgangspunkt: Vi mener ikke, at pensionisterne skal komme krybende og bede om almisser. Deres pension og øvrige tilskud skal ikke opfattes som hjælp, men som velerhvervede rettigheder efter et langt livs indsats. De kæmpede dengang for de goder, vi har i dag. De har arbejdet i mange timer hver eneste dag og mange gange under forhold, som Arbejdstilsynet i dag ville lukke en arbejdsplads på - og knoklet for en løn, der var forholdsmæssigt meget lavere end i dag, ligesom deres boligforhold ofte var ringe. Det er den generation, der betalte deres skatter og svarede enhver sit, der her er tale om. Det er de danskere, som opbyggede velfærdsstaten.

Selvfølgelig skal raske og sunde pensionister på 67 år ikke have hjemmehjælp. Men når man i aviserne jævligt kan læse om ældre, der må ligge hjælpeløse og vente på en plejehjemsplads, siger vi stop. Det er ikke en værdig måde at behandle folk på, og derfor har vi forlangt, at de ældre skal have et retskrav på ordentlig pleje og omsorg. Det skal vi have råd til.

I mange lande betragter man samfundets behandling af de ældre som en værdinorm for landets etiske og moralske stade. For Danmarks vedkommende er normen stærkt faldende. Det er nemlig så nemt at skære i hjælpen til de ældre og svage grupper. De er ikke vant til at råbe op. De er mange gange autoritetstro og har måske vanskeligt ved at forholde sig til underlige regler, og tænker så ofte: Nå, sådan er loven nok. Det er der ikke noget at gøre ved.

I tale efter tale, specielt op til diverse valg og i nytårstalerne, har statsministeren beskæftiget sig med de ældres forhold med flotte ord. Mere er det aldrig blevet til. Det er derfor blevet mere og mere vanskeligt at tro på statsminister Poul Nyrup Rasmussen. Der er jo ikke handling bag de fine udtalelser.

Dansk forsvars fremtid er til debat i øjeblikket. Såvel forsvarets egne folk som politikerne, som inden for det næste år skal afslutte det kommende forsvarsforlig, drøfter for tiden forsvarets fremtid, struktur og opgaver. Synspunkterne i debatten er meget forskellige. De går lige fra, at forsvaret skal spare drastisk og til at der skal bevilges mange flere penge. Udgangspunktet for Dansk Folkeparti er, at vi fortsat ønsker Danmark fast forankret i NATO. Alliancen har siden 1949 bevist, at den har været nutidshistoriens største forsvarsmæssige succes. Siden NATO´s oprettelse har ikke ét eneste af dets medlemslande været udsat for aggression udefra. Vi har alle stået sammen under mottoet Én for alle - alle for én. Det betyder samtidig, at Danmark ikke kan være med i NATO på en fribillet. Vi skal naturligvis yde vores del til alliancen. Det er præcis ligesom at være medlem af en forening. Man skal betale kontingent, ellers kan man ikke deltage.

Danmark har i mange år ligget i bunden, når det drejer sig om, hvor mange penge vi anvender til forsvaret i procent af bruttonationalproduktet. Det har betydet, at der ikke har været penge til de nødvendige materielanskaffelser. Man har hele tiden skubbet problemerne foran sig. Det er de selvfølgelig blot blevet større af. Det er også baggrunden for, at forsvaret er kommet med en ønskeseddel om bedre og mere tidssvarende udstyr - hvilket igen har fået forsvarsmodstanderne til at hyle op om, at nu skal Danmark rustes til tænderne og at milliarderne skal rulle til isenkram mod en fjende, som ingen ved hvem er.

Det er vrøvl ! Der er ikke tale om at ruste op. Der er tale om at indhente et nødvendigt efterslæb. På spørgsmålet om, hvor fjenden er, kan man jo kigge sig rundt om i verden. Den er jo ikke blevet et hak mere stabil efter kommunismens sammenbrud. Der er uro mange steder og Østeuropa er desværre endnu ikke et stabilt område. Gamle beton-kommunister sidder stadigvæk på indflydelsesrige poster, og håber naturligvis på et come-back. Mange steder er der tæt ved NATO´s grænser uro. Det gælder både i det tidligere Jugoslavien, i Nordafrika og i Mellemøsten. Og hvem aner, hvad der kommer til at foregå med Rusland, når Boris Jeltsin en dag ikke er mere?

Forsvaret har en solid opbakning i det danske folk. Det blev senest bekræftet i en meningsmåling i Berlingske Tidende den 17. august. Det er betryggende at vide. Befolkningen forlanger et stærkt og troværdigt forsvar og fortsat medlemskab af NATO. Dansk Folkeparti ser et effektivt forsvar som garantien for folkestyre og sikkerhed. Derfor skal der ikke slækkes på forsvaret. Fordi man ikke har haft ildebrand i sin bolig i en årrække, opsiger man jo ikke af den grund sin brandforsikring.

Dansk Folkeparti har meddelt regeringen, at vi gerne positivt og imødekommende deltager i drøftelserne om et nyt forsvarsforlig, og vil møde frem til forhandlingerne med den overordnede holdning, at forsvaret ikke svækkes og at kaserne-nedlæggelser undgås.

På samme måde som vi har vist imødekommenhed med hensyn til forsvaret, har Dansk Folkeparti gang på gang i det forløbne år sendt den besked til regeringen, at vi var rede til at tage vor del af det politiske ansvar. Vi erklærede os rede til at deltage i forhandlingerne op til Pinsepakken, og vi har senest givet besked om, at vi med åbent og positivt sind vil møde frem til finanslovsforhandlingerne. Desværre har fordomme og mangel på tolerance fra regeringens side betydet, at man hidtil ikke har villet tale med os.

Det kan undre, at et helt nyt og helt uprøvet parti skal mødes med en sådan overlegenhed og en sådan kulde. Det kan undre, at en regering, som ynder at bryste sig med at man søger de bredest mulige forlig, på denne måde på forhånd afviser en kvart million vælgere, mens man på den anden side er mere end villig til at sidde til bords med gammelkommunister, KAP´ere, SAP´ere og VS´ere.

Man kan have den socialdemokratiske regering mistænkt for, at grunden til den konsekvente udelukkelse af Dansk Folkeparti i højere grad drejer sig om partipolitisk navlebeskuen og ærgrelse over det store antal socialdemokrater, som er gået over til os - end hvad der er til gavn for landet. Til gengæld kan vi glæde os over tilgangen af gode, solide, fornuftige - nu tidligere - socialdemokrater. Blandt dem mange af jer her i salen i dag.

I skal alle være så hjerteligt velkommen - og I vil føle jer hjemme hos os. På forsvarspolitikken, på retspolitikken, på famliepolitikken, når det gælder tilhørsforholdet til folkekirken og når det gælder om at føre en ansvarlig, stram økonomisk politik, hører Dansk Folkeparti jo nemlig til i den borgerlige lejr. Men når det gælder socialpolitikken, sundhedspolitikken, ældrepolitikken - omsorgen for de svage i samfundet - finder vi i Dansk Folkeparti vore nærmeste allierede hos socialdemokrater og folkesocialister.

På tirsdag i næste uge starter det nye folketingsår. Fra Folketingets talerstol vil statsministeren fortælle en hel masse om, hvad regeringen vil gøre for Danmark og danskerne. Og han vil som sædvanlig slutte sin tale med at indbyde partierne til et bredt samarbejde.

Dansk Folkeparti agter at tage statsminister Poul Nyrup Rasmussen på ordet. Vi deltager gerne i samarbejdet. Når det drejer sig om finansloven er det grundlæggende rigtigt, at Danmark skal have en sådan. I enhver husholdning lægger man et budget, og det bør det offentlige naturligvis også gøre.

Derfor er det langtfra nogen naturlov, at Dansk Folkeparti skal stemme imod finansloven. Hvis det endelige forslag peger i den rigtige retning, og hvis vi i finanslovsforhandlingerne - som vi meget gerne deltager i - får indflydelse, kan regeringen regne med vores stemmer. Der er allerede elementer i regeringens oplæg, der peger i den rigtige retning. På hele erhvervsområdet lægges op til en mere fornuftig politik, og også når det drejer sig om de foreslåede opstramninger på arbejdsmarkedsområdet er Dansk Folkeparti også til at tale med.

Men herudover skal vi have sikret vore ældre, syge og svage. Ventelisterne skal ned, og vi skal have mindsket det offentlige forbrug. Det er bl.a. på disse områder, at Dansk Folkeparti lægger op til forhandlinger med regeringen. Jeg vil herfra sende besked til regeringen om, at vi er åbne og positive og parate til at tage et medansvar. Og I Dansk Folkeparti er vi faktisk venlige, omgængelige mennesker, som er til at tale med !!

Når det drejer sig om forsvaret, deltager Dansk Folkeparti som sagt også meget gerne i et forlig, hvor udgangspunkter er, at forsvarets effektivitet ikke forringes. Forsvarskommissionen, hvor Peter Skaarup og jeg er medlemmer, kommer til nytår med sit oplæg, og det må så danne grundlag for de kommende drøftelser.

Folketingets øvrige partier må forstå, at Dansk Folkeparti ikke er noget alt-eller-intet-parti. Vi er godt klar over, at vi ikke med vore 13 mandater kan få hele vores politik gennemført. Det kan ingen partier alene, fordi intet parti har flertal. Derfor skal der samarbejdes, og i det samarbejde deltager vi gerne.

Man kan nemlig ligeså godt gøre sig klart, at Dansk Folkeparti søger indflydelse. Vi baserer ikke vores politik på at stå på sidelinien og være tilskuere til begivenhederne.

Derfor kan man heller ikke sætte Dansk Folkeparti i bås på en højre-venstre-skala. I meningsmålingerne placerer man rask væk Dansk Folkeparti som et støtteparti for Venstre og Konservative. Det er en fejl.

Jeg vil godt sige det helt klart: Ingen partier kan automatisk regne med Dansk Folkepartis stemmer. Efter næste Folketingsvalg vil vi ikke pr. automatik støtte en borgerlig regering i alt, hvad den foreslår. Vi vil støtte de initiativer, hvor vi kan få mest indflydelse, og der er helt klart områder, hvor vi ligger tættere på Socialdemokratiet end på V og K. Det drejer sig f.eks. om sikringen af de svage og syge og om forholdet til EU.

I Københavns Amtsråd har Dansk Folkeparti bekræftet denne holdning ved at indgå konstitueringsaftale med Socialdemokratiet. Samarbejdet fungerer gnidningsløst, og til alles tilfredshed. Det kan statsminister Poul Nyrup Rasmussen få bekræftet, hvis han tager telefonen og ringer sin partifælle, amtsborgmester Vibeke Storm Rasmussen. Samarbejdet har allerede betydet forbedringer indenfor sygehusvæsenet i Københavns Amt, så samarbejde er et nøgleord for os.

Valget kommer sandsynligvis først sidst i valgperioden - altså om godt tre år. Derfor er der god tid til at finde ud af, hvordan det ligger med samarbejdsmulighederne i øvrigt.

I disse dage opføres et utåleligt skuespil til ære for de billige rækker - og med to gange Rasmussen, Poul Nyrup og Anders Fogh i hovedrollerne. Socialdemokratiets og Venstres formænd kappes offentligt om at være leder af den lille mands parti. Det skal man ikke lade sig narre af.

Bare vent og se: Om en måned falder de nok hinanden om halsen og enes om endnu en finanslov, som bliver alt andet end til fordel for den lille mand. Jeg er tilbøjelig til at tro, at spillet er aftalt.

Jeg er dybt forarget over denne veltilrettelagte iscenesættelse af et skuespil, som har til formål overfor befolkningen at skabe indtrykket af, at der findes to hårdt optrukne fronter i dansk politik - en socialdemokratisk regering, og en opposition der nærmest kun består af Venstre. Hvis de to partier virkelig havde til hensigt at gøre noget for den almindelige dansker, ville de bruge deres samlede styrke på at afskaffe sygehusenes ventelister, på at sikre en ordentlig hjemmehjælp og på at give pensionisterne og andre svage grupper tryghed i hverdagen. Og så i øvrigt være noget for den lille mand - eller kassedamen for den sags skyld !

Fra Venstres side er det ikke andet end rent brødnid og misundelse, når de på deres landsmøde i Herning i sidste weekend langede ud efter Socialdemokratiet - bare fordi socialdemokraterne var bedre end Venstre til at fuppe vælgerne de sidste uger før folketingsvalget, mens Socialdemokratiet på sin side er sure over, at Venstre nu klarer sig bedre i meningsmålingerne.

Det kan for resten undre, at Anders Fogh Rasmussen efter at han blev formand for Venstre, konstant har skiftet signaler i forsøget på at tækkes alle grupper af vælgere: Den ene dag optræder han som superliberalist med hang til minimalstaten, den næste dag er han nærmest velfærdsstats-socialdemokrat - og dagen efter er det LO han vil omklamre.

Vi er ikke som Venstre et politisk supermarked med frit valg på alle hylder. Dansk Folkeparti har sin politik og sine holdninger. Dem er vi stolte af, og dem står vi ved.

Folkeafstemningen om Danmarks tilslutning til Amsterdam-traktaten gik Dansk Folkeparti imod.

Måske er det naivt - men jeg tror faktisk, at statsministeren alligevel fattede det budskab, 1,34 millioner danskere med et nej leverede den 28. maj. Budskabet burde heller ikke være til at tage fejl af: Folket satte en grænse for unionsudviklingen.

Nogle måneder forinden havde Højesteret afsendt et lignende budskab - nemlig at Grundloven har forrang for EU-ret, når det gælder forhold inden for Danmarks grænser. Statsministeren følte vel allerede inden afstemningen, hvor vinden blæste hen, idet han i sin kampagne tilkendegav, at grænsen for mere union er nået. Ligeledes fremhævede statsministeren, at Danmarks fire forbehold fortsat gælder, og at kun en ny folkeafstemning kan ændre på den sag. Tilsvarende fastslog Anders Fogh Rasmussen, at EU-samarbejdet skal være et fædrelandenes Europa. Det bliver Dansk Folkepartis opgave fremover at sikre, at disse kampagneløfter indfries.

Der er for mig ingen tvivl om, at Schengen-aftalen om at åbne Danmarks grænser, var den afgørende grund til, at så mange stemte nej. Statsministeren hævdede i den forbindelse, at Danmark - uanset Amsterdam-traktaten - til enhver tid vil kunne forlade Schengen. Dansk Folkeparti stiller sig tvivlende overfor den påstand. For faktisk forholder det sig jo således, at skal Danmark fortsat stå udenfor det retlige samarbejde, er det en nødvendighed at forlade Schengen.

Afstemningen dokumenterede i øvrigt, at det danske folk stadig - efter mere end et kvart århundredes medlemskab af EU - stadig er delt i to lige store blokke. Derfor bør det nu være tiden at tage en grundig folkelig debat om, hvad vi egentlig vil med vort medlemskab, og hvor vi forestiller os, at Den Europæiske Union skal ende. Og hvor kunne det egentlig være forfriskende for en gangs

skyld at tage den folkelige debat i en periode, hvor der netop ikke er en EU-afstemning lige om hjørnet. Så kunne det jo være, at man kunne tale lidt ordentligt til hinanden!

Sundhedsvæsenet er et område, hvortil staten efter DF´s mening bør være langt mere gavmild. Ventelisterne er stadig enorme, og regeringen er handlingslammet. Patienter med sygdomme som hofteskader, grå stær, hjerteproblemer eller andre traumatiske sygdomme må ofte vente i måneder, ja år, før der sker noget - hvis man vel at mærke ikke har penge selv til at opsøge et privathospital. Og selv om Dansk Folkeparti bestemt er tilhænger af privathospitaler, mener vi, at det bør være en national opgave at sørge for, at forholdene i det offentlige sygehusvæsen er i tip-top stand. Specielt da i et land med verdens højeste skattetryk.

Rundt om i amterne og i Folketinget kæmper vi for, at forholdene bliver bragt i orden. I Dansk Folkeparti er vi meget optaget af mulighederne inden for den alternative behandling. Den er et udmærket supplement til det nuværende sundhedssystem, der hele tiden koster mere og mere - uden at levealderen forøges, uden at livskvaliteten forbedres og uden at ventelisterne nedbringes.

Dette står i skærende kontrast til de mange gode resultater, den alternative sundhedssektor kan fremvise. Mange mennesker kan fortælle solstrålehistorier om resultatet af den alternative behandling. De alternative behandlere vil også gerne selv fortælle om, hvad de laver, men noget tyder på, at den autoriserede lægeverden lider af berøringsangst. Det bliver heller ikke bedre af, at de store partiers ordførere stort set aldrig er repræsenteret, når naturbehandlerne kalder til møde. Jeg håber den holdning vil ændres.

For os er sundhedssagen generelt en hjertesag - som det vil fremgå af sundhedsordfører Birthe Skaarups tale i morgen, hvor netop sundhedspolitikken er sat på årsmødets dagsorden.

Når DF taler om dyrevelfærd, er det ikke alene landbruget, vi tænker på. Dyrene skal behandles anstændigt. Vi kræver ordnede forhold for dyrene i alle situationer og strengere straffe for misrøgt eller mishandling. Og lad mig endnu engang understrege vores kraftige afstandtagen til alle former for rituelle slagtninger.

Et andet hjerte-barn for Dansk Folkeparti er socialpolitikken. Omsorgen for landets svage er en sag, hvor vi ikke under nogen omstændigheder vil gå på kompromis. Og igen vil jeg i denne forbindelse sende et signal til Venstre og Konservative om, at de ikke skal forvente hjælp fra os, hvis de vil have yderligere nedskæringer. Tværtimod vil vi også i fremtiden kræve forbedringer på disse felter.

Vi vil kræve nyopførelse af en række nye plejehjem landet over, vi forlanger at ældreboligerne udbygges. Vort mål er ikke nødvendigvis, at gamle forbliver i egen bolig, men at der tages de nødvendige hensyn, således at der under alle omstændigheder bliver tale om en egnet bolig - alt afhængig af den enkeltes behov og ønsker.

Vi forlanger, at handicappede får tilbudt gode, ens vilkår over alt i landet, så den øgede decentralisering på området ikke får den konsekvens, at de handicappede i visse egne af landet får en utilfredsstillende og uens behandling af det offentlige system. Et ensartet grundbeløb for alle folkepensionister vil vi ikke finde os i nogensinde bliver anfægtet. Folkepensionen er som nævnt en ret - ikke en almisse, og folkepensionen har man ret til - uanset hvad den enkelte gennem sparsommelighed igennem et langt liv har lagt til side til alderdommen.

Den 5. juni næste år fejres Danmarks Riges Grundlovs 150 års fødselsdag over hele landet. Jubilæet vil givet medføre en række forsøg på attentater mod Grundloven. Eksempelvis har såvel SF som De Radikale nedsat grundlovsudvalg, som har til opgave at forberede ændringer. Formålet er angiveligt at gøre Grundloven mere tidssvarende og, som det hedder fra de to partier. At tilpasse Grundloven internationale konventioner.

Hvis man kender de to partier ret - og det gør man jo efterhånden kun alt for godt - vil indpakningen blive garneret med en masse floromvundne ord om lighed og demokrati og menneskerettigheder.

Selve indholdet af det reviderede grundlovsforslag bliver nok knapt så godt, og der er god grund til at frygte det værste.

Dansk Folkepartis holdning er klar: Grundloven er god nok som den er, og i den debat, der kommer, vil vi stå vagt om den gældende grundlov. Vi ønsker den simpelthen ikke ændret - ikke med et komma! Grundloven sætter nemlig en række solide grænser for, i hvor høj grad der kan manipuleres med danskerne. Grundloven som vi kender den, er er det danske folks værn mod politikernes hovsa-løsninger. Og derfor vil vi i Dansk Folkeparti med særlig glæde deltage i festlighederne den 5. juni 1999.

Der er masser af opgaver at tage fat på for Dansk Folkeparti - både i Folketinget i kommunerne og i amterne og alle de mange andre steder, hvor vi er med.

Siden sidste årsmøde er vi heldigvis blevet langt flere til at klare opgaverne. Vi får hver dag nye medlemmer, og det gør vi, fordi flere og flere danskere indser, at den politik vi kæmper for er den rigtige.

Vi skal ikke hvile på laurbærrene. Vi skal støt og roligt arbejde videre, så vi på alle niveauer sikrer Dansk Folkeparti en så stor indflydelse, så vi ikke er til at komme udenom, når beslutningerne skal træffes. Arbejd flittigt i kommuner og amter og vis, at I er gode, saglige repræsentanter for DF.

Jeg vil godt på dette årsmøde sige tak til alle de medlemmer og tillidsfolk, der gennem hårdt arbejde har sikret os vor nuværende gode position. Jeg vil også byde vore mange nye medlemmer velkomne i håbet om, at I befinder jer godt her i Dansk Folkeparti. Tak til de mange, der arbejder i organisationen og i udvalg og i de forskellige by- og amtsråd. Jeg håber, I oplever politik som noget udviklende, og hvor I kan gøre jeres indflydelse - mere eller mindre - gældende. Det gælder såvel lokalt som på landsplan at stå vagt om de ældre og syge, således at vi bevarer plejehjem og små sygehuse og forsøger at gøre hjemmehjælpen bedre.

Lad mig sluttelig ønske os allesammen et inspirerende, lærerigt og samtidig hyggeligt årsmøde.